

Son Siesta

– AliKemal · 09 Ekim 2015

ecel bu, bakımsız bir meryemana sarılır gök yüzünden boynuna,
sonsuzluk ölümlü cenabetleşmiş bir kıtlık,
beklentileri yollara uzatarak boylu boyunca,
uzaklaşmayı düşünürken zorunlu bir seferberlikle,
sebepsizce katledilmiş kimsesizlik yazılmış alnın ortasına
jargonu sövgüden ibaret bir faşist kurşunuyla.
şaibe altında son siesta...
sıvaşır manzara silüetine al/akışkan intizar
artık kaç kaçabildiğin kadar vicdanınla barışık
Son bir kavga için bizim hazırlıklarımız tamam...
derk ederiz gerçeği,
alternatifsiz abesle işgalinizde...

ecel bu,
hepimiz yaşama özlem duyan barış elçileriyiz
her savurduğumuz feryat,
arkamızdan seğirten bir umut...
derk ederiz gerçeği,
gerçeklerimizde vatan aşkı,
seçeneksiz hezeyan altında, anında
yeniyetme varlığımız çırpınır yüreğimizde
gölgeniz azalır sokaklarımızda
bir serseri patlama sahibini şaşırır
zannedersen seyelân,
kible başımızın ucu,
ceplerimizde işlenmemiş günahlar
gayya kokularıyla son siesta...
sonrası buharlaşmış buz kalıbında yansıma
serap defterinde kurutulmuş çiçek kokusu,
gönül tellerine dokunmuşum ya,
parmak uçlarında bataklık gülünden nasır...
derk edersin gerçeği,
mütenavip absürt mütalâayla,
yüzkarası töhmetlerle son siesta...

ecel bu,
yoldadır sanırım, rüzgarın okşadığı perçem
çıkamaz sokağın müdavimi,
hicretimin son durağında bekler,
serkeş bacaklarımın attığı adımların,
anımsamadığım hangi revîşi
canın, cananına sunusu kaç mevsim
recim edilmemde ağırlı kinaye taşı
belirtilen karar, bu son siesta...
son siesta bu, uyanmak yasak